Karikatür

HARP SONRASININ
GÖÇEBE KUŞLARI

— Bu kitaplar çocuğa zararlıdır, niye alıp okutuyorsunuz?

— Babası, nasıl olsa sinemalarda görüyor, kitaplarını da okusun eksiği kalmaz, tam hayat adamı olur, diyor!...

SÜRAT

Arkadaşım bilhassa sürat meselelerine çok meraklıdır. Geçen gün sordu:

— Şimdi Kadıköyünden otomobiline atlayıp yüz kilometre süratle yol alsan akşam nereye varırsın?

— Adapazarına.

— Ya yüz elli kilometre hızla sürersen?

— Eskişehire...

Biraz düşündükten sonra tekrar sordu:

— Peki, otomobili ya iki yüz kilometre süratle sürersen?

— İşte o zaman pek belli olmaz. Akşama varmadan ya Haydarpaşa hastanesine, ya Karacaahmet mezarlığına!..

• • •

İŞ Mİ, GÖSTERİŞ Mİ?

Geçmiş senelerden birinde, umum müdürlüklerden birine tayin edilen bir zat, masasına oturduğu gün etrafa şöyle bir tamim gönderdi:

"Bugün müdürlük makamına geçer geçmez otomobille yapılacak bir işim olmadığını anladığımdan makam otomobilini hemen garaja çektirdim!,,

Kendisini tebrike gelen bir dostu:

— Tamimini okudum, dedi, hem otomobile binmeyip, hem de tamim etmeseydin daha doğru olmaz mıydı?

Umum müdür gülümsedi:

— Tamim etmiyecek olduktan sonra otomobile binmek daha doğru olurdu!.

ISLANMAK!

Sicim gibi bir yağmur yağıyordu. Genç ve çok zarif giyinmiş bir kadın, şemsiyesini açmış, hızlı hızlı kaldırımda gidiyordu.

Çapkın tavırlı bir bobstil, genç kadının arkasından yürüyerek yanına sokuldu ve:

— Bayan! dedi. Müsaade edin de yanınızda yürüyeyim, yağmur beni çok ıslatıyor.

Genç kadın kaşlarını çatarak

— Sakın ha! dedi. Yanıma gelirseniz yağmur yerine bu defa ben ıslatırım!..

O DA OLUR!

Yağmurlu bir gün, polis dairesinin bulunmuş eşya şubesine bir adam müracaat etti:

— Bugün tramvayda bastonumu unuttum. Acaba bulup da size getiren oldu mu?

Memur cevap verdi:

— Bize baston gelmedi. Yalnız şu gördüğün şemsiye var.

Adam biraz tereddüt ettikten sonra:

— Zararı yok, dedi, bastonu şemsiye ile değiştiremeğe razıyım!

TIMARHANEDE...

— Bırak şu tabancayı yahu, deli misin?

— Yok be, kadro harici memurum!..

Yılbaşı Hediyesi Mi Düşünüyorsunuz..

İŞTE

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

En iyisidir..

SAĞLAM TEMİNAT!

Bay Filândan Bay Falana şöyle bir mektup geldi:

"Ailemin sizinle münasebetlerde bulunduğuna dair bazı haberler kulağıma çaldı. İşin esasını bir de sizden öğrenmek merakına kapıldım. Centilmen bir adam sıfatile münasebetinizin derecesi hakkında izahat vermenizi rica ederim.,,

Bay Falan bu mektupa şöyle cevap verdi:

"Ailenizle âşikane münasebetlerde bulunup bulunmadığıma dair izahat istiyen mektubunuzu aldım. Ailenizin namusu üzerine yemin ederim ki, bu hususta işittikleriniz doğru değildir. Hürmetler.,,

İŞİNE UYGUN OLMALI!

Otel garsonu, oda hizmetçisine sitem etti:

— Sen artık beni ihmal ediyorsun, otelin kâtibi ile ahbaklığı ilerletiyorsun!..

Kız, kırıtarak cevap verdi:

— Ne yapayım, iki aydır daktilo öğreniyorum. Bunun için kendime denk başka bir âşık seçmek lâzım değil mi?

KADIN KAPRİSİ!

Kulüp müdürü, akşam üstü bilârdo salonuna girdiği zaman şaşırdı. Bilârdonun çuhası yerine çiçekli, dallı, ipek bir kumaş geçirilmişti. Garsonu çağırıp sordu:

— Bu rezaleti kim yaptı?

— Sizin bayan yaptı efendim.

— Neden?

— Bilârdo çuhasının rengi akşam tuvaletine uymuyormuş da!..

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için Seneliği 750 altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler basılsın basılmasın geri verilmez.

No. 574, CİLT: 22, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 26 ARALIK 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

BİR YUMURTA ON BEŞ KURUŞA

Müdür — Haydi yumurtla bakalım?
— Aman Beyefendi, bende o şans nerede?

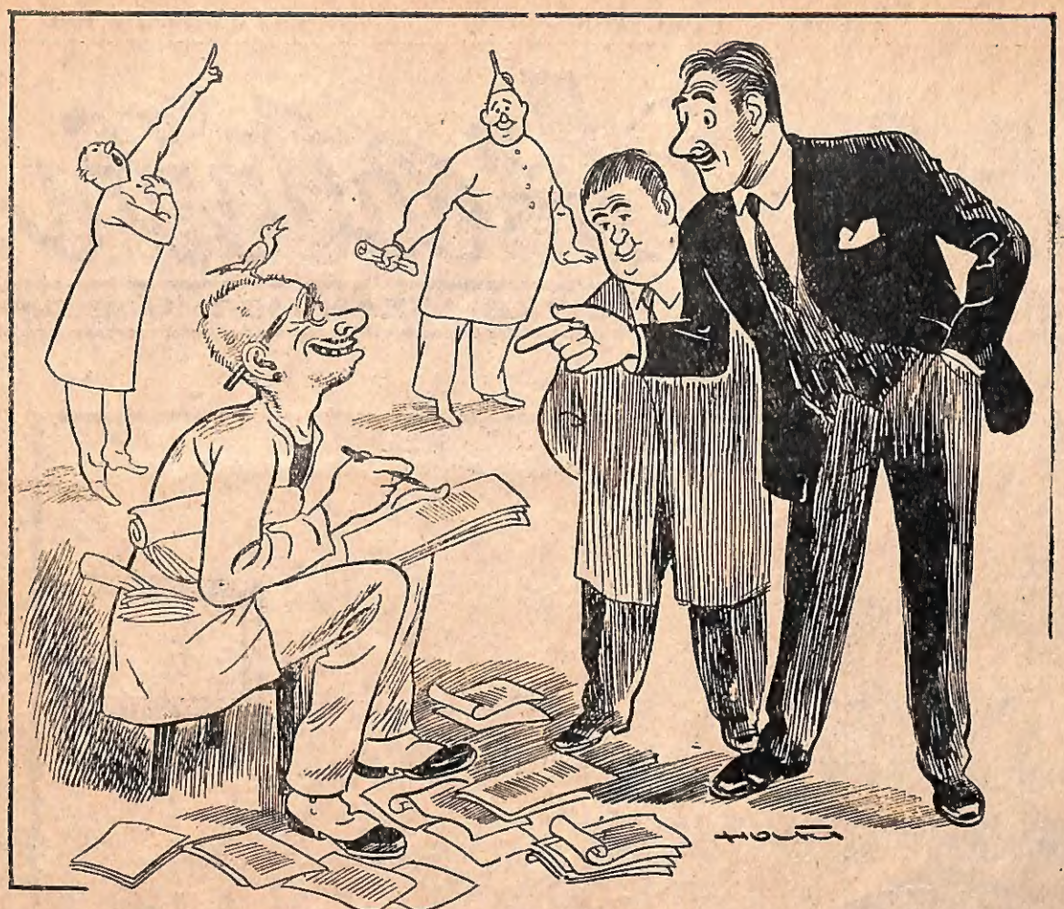

— Şu güzel şiirlerinizden bir kaç tane lûtfeder misiniz üstat.....

Deli — Seni gidi kurnaz seni!. Aklımı kaçırmadım ben. Kopya edip şöhret mi kazanacaksın?

Yılan Masalı

Settar efendinin, yirmi yıldır, karısından çekmediği eziyet yoktu. Yirmi yıldanberi kadının gözünün içine baktığı, bir dediğini iki etmediği halde yine bir türlü yaranamıyordu. Galiba evlenirken bu kadına:

— Kocana katiyen güler yüz gösterme! Ismarladığın şeyleri kusurlu bul, hediyelerini başına at! Erkekler böyle idare olunur.

Diye nasihat etmiş olacaklardı ki Havvâ hanım, efendisine, cihanı zindan ediyordu.

Bir gün Settar efendi, Havvâ hanımla, kırlarda dolaşıyordu. Kadın, o güzel havayı, o geniş manzarayı erkeğe zehir zakkum etmek için yapmadığını bırakmıyordu.

O sırada ağzı açık bir kuyunun yanından geçiyorlardı ki Settar efendinin başından şimşek gibi bir düşünce geçti; ince eleyip sık dokumaya lüzum görmeden kadını tuttuğu gibi kuyunun içine fırlattı... Cup diye bir ses. Ondan sonra sükût...

Bir dakika geçmiş, geçmemişti ki Settarın içinde bir vicdan azabıdır başladı. İnsan ne kadar zalim olsa, böyle bir hamlede yirmi yıllık karısına kıyar mı? Kuyunun başından ayrılmasile dönmesi bir oldu. Kuyunun ağzına geldi. İçinde:

— Belki ölmemiştir!.

Diye bir tereddüt, bir ümit belirdi. Orada gördüğü bir çamaşır ipini kuyunun derinliğine sarkıttı. İpe ağır bir cisim takılmıştı. Zavallı adam, büyük bir sevinçle, ipi çekmeğe başladı. Bir de ne görsün? Karşısında yedi başlı bir ejderha!.

Karısını beklerken ejderha ile karşılaşan Settar, küçük dilini yutacaktı. Ejderhanın elinden kurtulmak için etrafına bakındığı sırada ejderha Settarın ayaklarına kapandı:

— Dile benden ne dilersen!.

Adamcağızın korkusu şaşkınlığa döndü: Ejderha karşısında, el pençe divan duruyordu.

— Ben mi senden bir şey dileyeceğim?

— Ben senin azat kabul etmez bir kölenim... Değil mi ki beni o canavar kadının elinden kurtardın!.

— Hangi canavar kadın?

— Demin kuyunun içine gelip de bana yerimi, yurdumu cehennem eden kadın!

Settar efendi, yedi başlı canavarın beş dakika tahammül edemediği bir kadına, yirmi yıl nasıl dayanabildiğine şaştı:

— Pek âlâ, amma, ben senden ne istiyeceğimi bilmiyorum!

— Öyleyse ben sana söyliyeyim: Bu memleketin bir hâkimi vardır, onun da üç tane güzel kızı vardır. Bu kızların en güzeli de en küçüğüdür... Ben bu hâkimden intikam almağa karar verdim; onun göz bebeği gibi sevdiği kızlarına sarılıp boğacağım...

— Ey, sonra?

— Fakat bunlardan birini sana bağışlayabilirim!

— Nasıl?

— Şimdi ben gider, küçük kızın boğazına sarılırım; kızcağızı ejderhadan kurtarmak için seni arar, bulurlar; ben seni görür görmez onun boğazından çözülür, giderim... Kızcağızı da sana verirler, ömrünün sonuna kadar bahtiyar olursun! Kabul mü?

— Kabul.

— Fakat ondan sonra boğazına sarılacağım, boğacağım kızlara karışırsan karışmam ha!.

— Pek âlâ.

Yedi başlı ejderha uzaklaştı, gitti.. Settar efendi, kasabaya vardığı zaman, çarşıda bir tellâlın dolaştığını gördü:

— Hâkimin küçük kızına yedi başlı ejderha sarılmış... Kızı ejderhadan kurtaracak adamı hâkim kendine damat edecek!.

Diye haykırıyordu. Settar hemen hâkimin sarayına koştu, huzuruna çıktı ve küçük kızını kurtaracağını söyledi.

Memleketin hâkimi ile Settar, sarayın süslü bir odasına girdiler; odada, yedi başlı ejderhayı genç kızın boynuna sarılmış gördüler...

Settar efendi, eâderhaya seslendi:

— Haydi bakalım, çözül!

Ejderha çözülüp gitti. Kız babasına, baba da Settara sarıldı. Fakat bu sevinç uzun sürmedi, içeriki odadan bir feryat işitildi, Hemen oraya koştular... Yedi başlı, bu sefer, ortanca kızın boğazına çöreklenmişti.

Ejderha, Settarı görünce, kulağına eğildi:

— Hani işime mâni olmıyacaktın?

— Ne yapayım? Zorla getirdiler...

— Peki. Beni o canavar kadının elinden kurtardığın için bunu da sana bağışlayacağım... Fakat

ÇOCUK YUVANIN SAADETİDİR!. (Atalar sözü) —

— Öyle yerlere kadar eğilmiye ne lüzum var birader, biz eski arkadaşız.

— Alışkanlık azizim, esnafın önünde eğile eğile alıştık!

— O, dün arkamızdan gelen züppeye ben ağzının payını vereceğim.....

— Sen bırak karıcığım, ben onun ağzının payını veririm!.

bu sonuncu hizmetimdir. Bundan sonra yağma yok!.

Yedi başlı ejderha odadan çıkınca, yine hep sarmaş dolaş oldular; sevinçlerinden göz yaşları döktüler... Lâkin hangi sevinç uzun sürer ki? Şimdi de bitişik odadan:

— Can kurtaran yok mu?

Diye haykırıyorlardı... Mesele anlaşıldı: Ejderha büyük kızın vücudüna dolanmıştı!

Hep birden odaya daldılar. Manzara, korkunçtu.. Zavallı Settar efendi ne yapacağını şaşırmıştı. Bütün saray erkânı kendisinden medet umuyordu. Çaresiz, yedi başlı ejderhaya doğru ilerledi, yanına yaklaştı, olanca soğukkanlılığını toplayarak fısıldadı:

— Merak etme, mukaveleyi biliyorum, sana: "Çözül!„ demiyeceğim...

— Öyleyse neden beni rahatsız etmeğe geldin?

— Sana dostça, arkadaşça bir haber vermeye geldim: Bizim karı, kuyudan çıkmış, kapının önüne gelmiş, seni görmek istiyor...

Yedi başlı ejderha, bu haberi duyunca, birdenbire silkindi, çözüldü, pencereden fırlayıp gitti... Gidiş, hâlâ o gidiş!.

Boncuk

AĞ

Erkek sordu:

— Bu terzi faturası nereden çıktı kuzum?. Sen ne zaman elbise diktirdin ki?!.

Kadın cevap verdi:

— Unuttun mu nonoşum, seninle ilk tanıştığım gece arkamdaki yeşil tuvalet!.. Onun faturası.

Adam başını salladı:

— Şimdi anladım!. Desene ki içine düştüğüm ağın parasını bana ödeteceksin!.

GENÇLİK

Bayan Feşmekân yetmişini aşmış bir kadındı. Fakat her gün sürüp sürüştürür, takar takıştırır, genç kızlarla aşık atar, hele yanında yaş bahsi açılmasına hiç tahammül edemezdi.

Bir gün zavallı kadının vefatı haberini verdiler. Bizimki acıdı:

— Vah, vah! dedi. Kadıncağız gençliğine doyamadan gitti!.

İŞTAHSIZ

Ahmet, yeni bir elbise diktireceğinden bahsediyordu.

Mehmet:

— Yahu bu kadar elbisen var. Yeni elbiseyi ne yapacaksın? dedi.

— Evet ama onlardan bıktım. Hep aynı elbiseleri giymekten usanıyorum. Maymun iştahlıyım!

Mehmet güldü:

— Bu maymun iştahlılık değil ayol, sadece maymunluk!.

YAHUDİNİN ÇOCUKLARI

Harpten evvel Almanyada bir Yahudinin karısı ikiz çocuk doğurmuş... Yahudi, bu mesut hâdiseyi tebrik eden Alman komşularına:

— Çok şükür... Bugün benim evimde iki Nazi doğdu, dermiş.

Böyle söylemekle Yahudi, kendisinin bile fazla göründüğü bir memlekette, iki Yahudinin doğumunu Almanlara biraz olsun hoş göstermek istermiş.

Aradan beş, on gün geçer ve hâdise unutulur.

İkizlerin babası olan Yahudi bir sokakta başka bir Yahudi dostuna rastgelir ve doğum hâdisesini haber verir:

— Seni çoktandır görmediğim için haber veremedim. Geçen hafta bizim evde iki küçük Yahudi doğdu.

Yahudi arkadaş bu söz üzerine gülmeğe başlar:

— Haberim var. Yalnız bu meseleyi Almanlara başka türlü haber vermişsin: "İki küçük Nazi doğdu!„ demişsin.

İkizlerin babası gözünü kırpar:

— Almanlara söylediğim doğrudur. Çocuklar geçen hafta Nazi idiler, fakat bu hafta Yahudi oldular.

Arkadaşı hayretle sorar:

— Nasıl olur?!.

— Geçen hafta yeni doğdukları için gözleri kapalıydı. Bu hafta gözleri açıldı!.

KIRK YILDA BİR

Salamon banyoya girmeğe hazırlanıyordu.. Tam soyundu, yıkanmağa hazırlanırken kapının zili çalındı. Salamonun canı sıkıldı:

— Kirk yılda bir yıkânacak uldum. Ona da musafir yetişti.

Karısı Salamonu teselli etti:

— Er şeyda bir hayir var be Salamon! Nasin olsan alişik diyilsin... Belkim da hasta olurdun! Aydi giyin da utur!.

TUTUM MESELESİ

Genç heykeltıraş şair ve ediplerin heykellerini yapmağı düşünüyordu. Nihayet Vedat Nedim Tör'ün heykelini yapmağa karar verdi. Bunu duyan bir arkadaşı sordu:

— Neden onun heykelini yapıyorsun?. Bence evvelâ Yahya Kemalin heykelini yapmalıydın!

Genç sanatkâr başını salladı:

— Ben de öyle düşünüyorum ama onun heykelini yapacak kadar ne alçım, ne de bronzum var. Ekonomik olsun diye Vedat Nedimi seçtim!.

*

YERLİ MALLAR

Tramvayda duyulmuştur:

— Bundan sonra yerli malları ara da bul!.

— Neden?

— Yerli Mallar Pazarları kapanıyor ya!.

— Aldırma canım... Saat dörtten sonra Beyoğlu piyasasında çifter çifter bulursun!.

*

ÇOCUK MANTIĞI

Küçük Erkut, eline geçirdiği bir demir parçasile bahçede toprağı kazarak oynuyordu. Annesi bir aralık seslendi:

— Oğlum, sakın elindeki demirle duvarları kazayım deme, ev sahibi hanım teyze görürse, sonra bizi evden çıkarır.

Erkut cevap verdi:

— Merak etme anne, ev sahibi hanım teyze bir şey demez.

— Nasıl demez?

— Geçen gün bize geldiği zaman: "Çocuktur, aklı ermez, bırakın ne isterse yapsın!„ dememiş miydi? Hem ev sahibi hanım teyze beni çok seviyor!.

— Ne iyi, bir buçuk saatte tanışıp sevişip, evleniyorlar!.

— İyi ama, ondan sonraki hayatları meçhul!..

TENZİLÂTLI SU TARİFESİNDEN İSTİFADE İÇİN...

— Sabunu, leğeni, tası, sileceği, her şeyi hazırladım. Bu da su!, İsraf etme, artarsa çocuğu da yıkayacağım!.

Barış, Görüş İçinde...

Kim demiş, gürültüden, kavgadan uzaktayız;
Barış, görüş içinde, kuş tüyü yataktayız?

Her gün ev sahibiyle, kiraciyle döğüşte;
Esnafla, müşterile her gün savaşmaktayız!

Her ne kadar yoksa da dıştan, içten korkumuz
Şu geçim kavgasından hepimiz ayaktayız:

Kiminin borcu vardır, kiminin alacağı;
Bu yüzden ya icrada, yahut istintaktayız!

Değiştirip Alinin, Velinin külâhını,
Yaptığımız oyunun sonunu meraktayız..

Başka cenge ne hacet şu hayat kavgasından?
Bataklıkta değiliz, şu var ki bataktayız!

Çıngırağın sesinden anlarız teşrifini:
Alacaklı gelince, kilerde, mutbaktayız!

Kilerin rafları boş, mutbağın sahanları;
Boş rafı boş sahana aktarıp durmaktayız!

Bu ayın hesabını sallarız öbür aya;
Anlaşılan, azizim, her ay salıncaktayız!

Çamdeviren! bir ümit varmış Ocak ayında;
Biz zaten on iki ay evdeyiz, ocaktayız!

Çamdeviren

KADIN - ERKEK

Kadın düşünür,
Erkek söyler.
Erkek düşünür,
Kadın yapar.

*

Kadın başa,
Erkek ayağa bakar.

*

Erkek baştan,
Kadın yoldan çıkar.

*

Rahatsızlandığı zaman:
Kadın — Bir hoşluğum var!
Erkek — Fenayım! Der

*

Kadın renkten,
Erkek cenkten hoşlanır.

*

Kadına çocuk,
Erkeğe gocuk yaraşır.

*

Kadını evde,
Erkeği işte tanı.

*

Kadın sevildikçe,
Erkek sevdikçe gençleşir.

MECBURİYET

— Evlenmişsin, öyle mi Ahmet!

— Evet.

— Nasıl oldu bu yahu?. Hiç niyetim yok diyordun.

— Sorma!

— Söyle Allahaşkına.

— Bir senedir nişanlı olduğumuzu biliyorsun.

— Evet ama ayrılmak niyetinde idin.

— Öyle... Nişanı bozmak için verdiğim yüzüğü geri istedim. Kız şişmanlamış, bir türlü yüzüğü parmağından çıkaramadı.

— Sonra?

— Sonrası evlenmeğe mecbur olduk!.

* * *

ADABI MUAŞERET

Mehmet altı yaşında. Babası oğluna adabı muaşeret dersi veriyor :

— Söyle bakayım Mehmet, sinemada nasıl oturulur?

— Koltukta mı, yoksa locada mı babacığım?.

— Koltukta başka, locada başka türlü mü?

— Tabii babacığım!. Koltukta oturanlar baş başa, locada oturanlar kucak kucağa oturuyorlar.

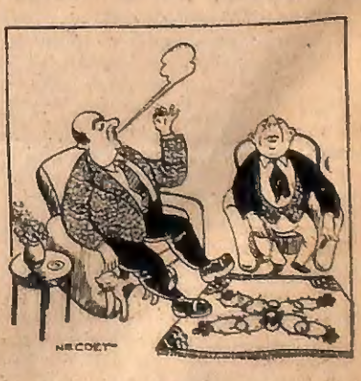

— Ben lûgata baktım, psikopat diye bir kelime yok. Psikopati, psikopatik var.

— Psikopat, (Demokrat) a kafiyedir!.

İstiklâl Caddesinde Bir Pazar Gezintisi

Galatasaraydan Girdiler

.....

.....

Taksime Çıktılar!..

Gidi Gençlik..

Yazan: ÇALAPALA

"Pimpirik,, ne demek biliyor musunuz Allah aşkına?! . Bana evde "pimpirik,, derler. Merak ettim; kitap falan da karıştırdım ama hiç bir yerde rastlamadım. Galiba bu kelime bizim evde icat edildi.

Yeni kelimeleri yalnız dil uleması icadedecek değil ya... Bizim hane halkı da bir tane uydurmuş. Varsın uydursun!.

Efendim, ben biraz fazlaca sinirliyimdir. Heyecanlandığım zamanlarda yemekten, içmekten, uyumaktan kesilirim. Meselâ bir imtihana gireceğim, yahut birisile buluşup çok önemli bir şey konuşacağım, bir kalabalık karşısına çıkacağım değil mi... Bir, iki gün evvelinden içimde bir ezintidir başlar. Artık yerimde duramaz olurum. Elim, ayağım titrer. Uyku derseniz hak getire! Bundan bir türlü kurtulamıyorum.

Mühim bir işim olduğunu evdekilerden saklasam bile onlar benim halimden anlar:

— Yine pimpirikliğin üstünde. Bir şey mi var?

Diye sorarlar.

İnkâr etmeğe imkân yoktur. Çünkü pimpiriklik ne parayı benziyor, ne imana. Saklamak kabil değil!.

O gün de annem pimpirikliğimin sebebini sorduğu zaman:

— Hiç!..

Dedim ama yalan!. İnsan durup dururken heyecanlanır mı?.. Fakat nasıl kalkar da ona:

— Anacığım, bugün çok güzel bir kızla buluşacağım. Onun için yerimde duramıyorum.

Diyebilirdim?

Yirmi üç yaşında değil ya, otuz üç yaşında olsam bunu yapamazdım. Biz öyle terbiye aldık.

— Hiç!..

Dedim; o da inanmış göründü. Allah gani gani rahmet eylesin, ne kadındı! İnanmış göründü. Fakat konsolun gözünü çekip bana beş lira vermeği;

— Senin harçlığın bitmiştir!

Demeği de unutmadı.

Daha Universitedeydim. Ana baba eline bakıyordum. Babam bana yirmi lira aylık verirdi. Tabii yetmezdi. Anacığım "tahsisatı mesture,, sinden sık sık yardımlarda bulunmasa kimbilir ne kadar sıkıntı çekerdim. Rahmetli, beni babamla yüz göz etmeden, kendisi yanında da şımarmama, yahut küçülmeme meydan vermeden bu harçlık meselesini ne güzel idare ederdi!..

Randevuye önceden hazırlıklı olduğum için cebimde beş liram vardı. Beş lira da valde verince etti on!. O zamanın parası... On lira ile bir pazar gezmesi değil, bir hovardalık yapılabilirdi.

Uzatmıyalım, tıraş olup elbise değiştirdikten sonra kahvaltı edemeden sokağa çıktım. O zaman evimiz Aksarayda. Sevgilim Nişantaşında oturuyor. Ada iskelesinde buluşup gezmeğe gideceğiz. Aklımda bir Heybeli, bir de Sarıyer var. Artık hangisini kararlaştırırsak.

Evden çıktıktan sonra Bayezide kadar yayan yürüdüm. Üniversitenin saatleri birbirinden beşer dakika kadar farklı olmakla beraber buluşma zamanımıza bir saaten fazla vakit olduğunu gösteriyorlardı. Onun için Tramvaya binmedim; Kazancılardan Sultanhamamına vurdum.

Usta bir besteci yanım sıra yürüse, dudaklarımdan dökülen ıslıkları toplayarak bir saadet havası yazabilirdi. Ellerim cebimde, yokuş aşağı tıngır mıngır inerken bir yandan da pantalonumun sol cebindeki ufaklıklarla oynuyordum. Öyle ya, söylemeyi unuttum. Orada da yüz yirmi beş kuruş kadar ufaklığım vardı.

Köprüye kadar yayan gittiğim halde sözleştiğimiz saatten kırk beş dakika evvel vardım. Bereket versin orada insan kolay oyalanıyor. Tavsiye ederim, işiniz olmadığı bir gün gidiniz, Üsküdar iskelesile Kadıköy iskelesi arasında şöyle bir, iki saat geçiriniz. Bakın insanlar nasıl dolup dolup boşalacak. Hem de her boydan, her cinsten türlü türlü insanlar.

Ben de amma saflaştım ha... Oralarda sevgilisini beklememiş, o kalabalığı doksan dokuz kere seyretmemiş İstanbullu var mıdır?

Neyse efendim, işte o bildiğiniz insan akını arasında kırk beş dakika bir solukta geçti. Ada vapuru gelmiş, iskeleye yanaşmış, yolcular binmeğe başlamıştı bile. Eğer Heybeliye gideceksek tam zamanı idi, yok Sarıyere gideceksek o başka!.

İşte tam o sırada Nuriyeciğim merdivenin başında göründü. Her halde siz de merdivenin dibinden, sevgilinizin kırıta kırıta inişini çok seyretmişsinizdir. Tokalaştık.

— Hokkabazlara gidelim diye tutturdu da çarşıya götürüyorum!

YILBAŞINDAN SONRA...

— Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur!..

Harp — Kıvılcımlara bakılırsa bu kışa da yakacak sıkıntısı çekmiyeceğiz galiba!..

— Nereye gidiyoruz?. Dedi. Heybeliye mi, Sarıyere mi?

— Vallahi sen bilirsin. Adaya gideceksek vapur hazır!.

— Adaya gidelim öyleyse!

— Sen vapura gir, ben biletleri alıp geliyorum.

— Sakın beni vapurda bırakma ama!.

— Merak etme daha beş dakika var!.

Nuriye vapura girdi; ben de bilet alanların arasına daldım. Sıra beklerken kendi kendime:

— Bozuk paraları mı harcayayım, yoksa beş liralıklardan birini mi bozdurayım?.

Diye düşündüm. Adada arabacılarla dalaşmamak, gazinoda paranın üstünü almak için garsonlarla uğraşmamak için yanımda bolca bozukluk bulunmasını daha uygun buldum. Elimi ceketimin sol cebine attım.

Aman Allahım!.. Vücudumdan nasıl bir elektrik akışı geçti, sırtımdan aşağı nasıl buz gibi bir ter süzüldü, hâlâ unutamam!. Cüzdan yerinde yoktu. Birdenbire evi, yatağımın baş ucundaki küçük masayı hatırladım. Elbiselerimi değiştirirken para cüzdanımı onun üstüne koymuştum. Demek giyindikten sonra cüzdanı almağı unutmuşum. Ne yapmalı şimdi? Kız vapurda, arkamda bir sürü kalabalık, Bilet sırası da pat diye bana gelivermez mi!.

Artık düşünebilecek halde değildim. Pantalon cebimdeki ufaklıklarla gidip gelme iki bilet aldım...

Üstünden on beş sene geçtiği halde hâlâ aklımdadır, tam doksan kuruş tuttu.

Biletleri aldım, dara dar vapura yetiştim. Hemen kalktık. Nuriyeciğim hem kendine, hem de bana yer bulmuş. Yan yana oturduk. Oldum bittim konuşkandır. Başladı birbirimizi görmiyeli evde, mektepte neler olduğunu anlatmaya.

O durmadan söylüyor, ama benim aklım, fikrim hep evde kalan cüzdanda. Cebimdeki otuz beş kuruşla nasıl bir Heybeli safası yapacağız, acı acı düşünüyorum. Nuriye benim bu durgunluğumun farkında bile değil. Ha bre konuşuyor.

Güzelim haziran günü Marmaranın mavi atlaslarla kaplandığı o ılık mevsimde, sevgilimle diz dize, baş başa olduğumuz halde cehennem azabı içinde kıvranıyorum.

Gideceğimiz gazino, açılacak bira şişeleri, yiyeceğimiz balık ıskaraları, kırmızı turuplar, Şamfıstıkları, çikolatalar gözlerimin önünde dansediyordu. Pimpirikliğim yüzünden sabahleyin ağzıma lokma atamamıştım. Zaten bütün işleri altüst eden bu münasebetsiz huyum değil miydi?!. öyle olmasa para cüzdanımı evde unutur muydum?!. Deniz havasile iştahım da öyle açılmıştı ki sormayın!. Büfenin garsonları ellerinde acıbadem kurabiyeleri, yağlı çörekler, Amerikan fıstıkları ile önümüzden gelip geçtikçe midem yerinden sökülüyormuş gibi oluyordum.

Ne dersiniz, Nuriye hiç bunların farkında değildi. Gülüyor, anlatıyor, soruyor, sorduğuna da kendisi cevap veriyor; bana sadece gülümsemek, baş sallamak kalıyordu.

Heybeliye indiğimiz zaman:

— Hava ne kadar güzel! dedim. Yürüyüş yapalım. Ha, ne dersin?..

— Bizim damat bu yaz da Amerikaya gidiyor!.

— Gene vapur almak için heyet başkanı olarak mı?

— Hayır!. Bu sefer, o heyetin neden muvaffak olamadığını inceleyecek olan heyetin başkanı olarak!..

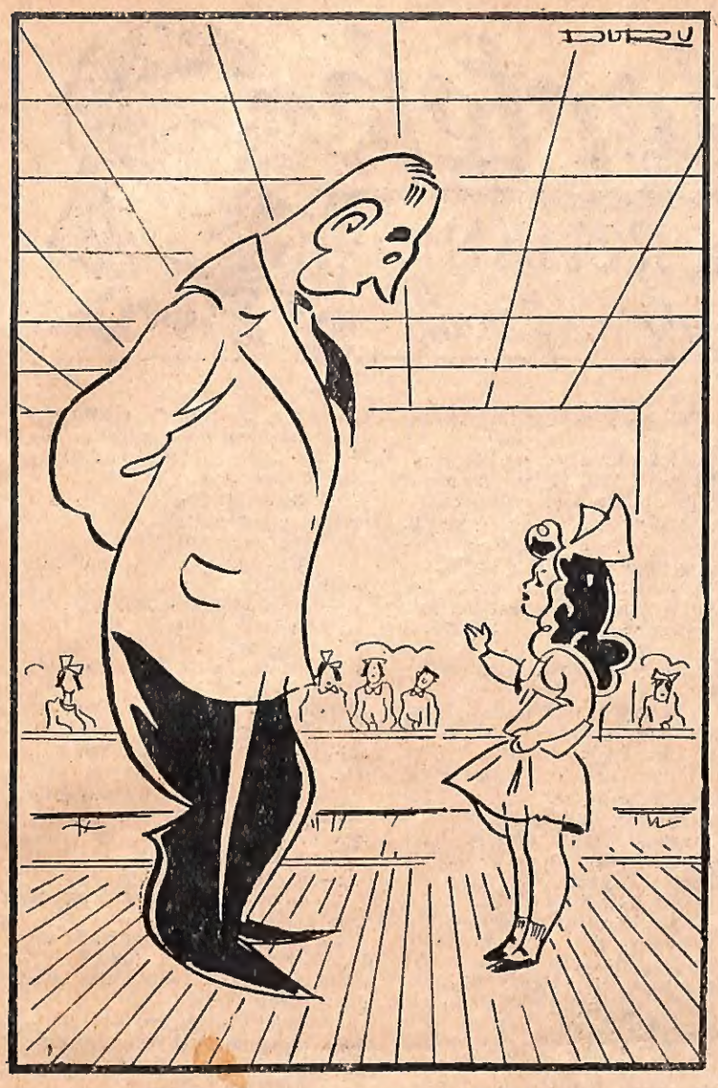

— *Hal ve istikbal zamanlarını anlat...*

— *Pahalılıktan bahsederken hal, ucuzluktan bahsederken istikbal kullanılır öğretmen!..*

KILIBIK

Bir arkadaşile birlikte lokantaya gitmişlerdi. Yemek sonunda garsona sordular:

— Tatlılarınızdan neler var?

— Hanım göbeği!.

Arkadaşı kaşlarını kaldırdı:

— Başka?.

— Dilber dudağı.

— İstemez... Komposto var mı, komposto?.

— Var efendim!.

— Getir!.

Garson gitti. Bizimki arkadaşına döndü:

— Amma da kılıbık adamsın yahu!

— Neden?

— Baksana, karının korkusundan hanım göbeği, yahut dilber dudağı bile yiyemiyorsun!.

NOT

Öğretmen Fatoşa vazife vermişti. Aile fertlerinin adlarını, yaşlarını ve işlerini yazıyordu. Küçük önce isimleri yazdı. Sonra yaş meselesine gelince babasına sordu:

— Babacığım, kaç yaşındasınız?

— Otuz sekiz!.

— Siz anneciğim?

— Yirmi dört!

Fatoşun babası gayri ihtiyarî "hıg!„ diye güldü. Kadın kaşlarını çatarak sordu:

— Niye gülüyorsun kuzum?

— Hiç!. Yirmi dört dedin de!

Annesinin yirmi dörtten bir hayli büyük olduğunu bilen çocuk elinde kalem beklerken bayla bayan ufaktan bir çekiştiler. Nihayet babası:

— Yaz kızım, yaz! dedi. Sen doğrusunu yaz!. Annenin yaşı otuz dört!.

Kadın fena halde sinirlendi. Fakat kocasına diş geçiremediği için çocuğa emretti:

— Öyleyse yanına not koy: "Otuz dört, ama o kadar göstermez„ de!..

NE BİLSİN?

Gece yarısı, sinema dönüşü tenha bir sokaktan geçerlerken iki genç kızın üstüne iki haydut saldırmıştı. Neden sonra karakola gidip şikâyet ettiler.

Komiser sordu:

— Peki, iki herifin üzerinize doğru geldiğini gördünüz. Yaklaştılar. Boynunuza sarılıncaya kadar neye beklediniz? Bağırsaydınız, az ötedeki kulübeden nöbetçi polisi duyar, imdadınıza koşardı.

Kızlardan biri boynunu bükerek cevap verdi:

— Maksatlarının bizi soymak olduğunu ne bilelim? Boynuma sarılınca öpecek sanmıştım!

---

sını altüst ettim; cüzdanı bulamadım. Anneme sordum, görmediğini söyledi:

— Bütün ceplerine baktın mı?

Dedi. Bir de sağ cebimi yoklayınca ne görsem beğenirsiniz? Para cüzdanı orada!.

Pimpirikliğim yüzünden, sabahleyin cüzdanı her zamanki yerine koyacağıma, sağ cebime koymuş, telâş arasında da orayı aramayı akıl edememişim.

Bizim hanım, öyle ya, Nuriye ile evlendiğimizi, şimdi on dört senelik karı koca olduğumuzu söylemeyi unuttum; Nuriye şimdi karımdır. Zavallı karıcığım, hâlâ o günkü Heybeli safasını unutamaz. Hele salam bahsi açıldıkça:

— Şimdi salamlar çok bozuldu. İnsanın midesinde oturuyor! der. Nerede o eski salamlar?!.. Hani Heybelide bir salamlı sandviçler yemiştik. Hâlâ tadı damağımdadır!.

Gidi gençlik!..

Çalapala

Nuriye sevinç içinde:

— Ben de onu söyliyecektim! dedi. Biliyor musun, ben yürümeği çok severim. Geçen sene mekteple buraya gelmiştik de...

Yine anlatmağa başladı. Ben arabadan, eşekten kurtulduğumuz, gazinodan uzaklaştığımız için biraz ferahlamış bir halde yanı sıra yürümeğe başladım. Koluma asıldı, Burnuma kadar sokularak, yine cırcır böceği gibi ötmeğe koyuldu.

Aç karınna çamlıklarda dolaşmak, üstelik kolunda bir de insan taşımak ne zor oluyor!. Ta tepelere kadar çıktık!. Bizim herkesi görebileceğimiz, fakat kimsenin bizi göremiyeceği bir yerde karargâhımızı kurduk. Orada oturduk. Yerlerde yuvarlandık. konuştuk, gülüştük. Malûm ya gençlik!.

Akşamın yaklaştığını ufka yaklaşan güneşten anladım.

Nuriye:

— Saatler nasıl da geçmiş!.

Dedi. Nasıl geçtiğini ben biliyordum. Karnımın gurultularını örtmek için ikide bir savurduğum lüzumsuz kahkahaları neşeme veren zavallı kız hayatından o kadar memnudu ki âdeta üzülerek toparlandı. Kalktık, iskeleye yollandık.

Vapura yirmi dakika varmış. oralarda dolaşıp beklemeğe koyulduk. İskele yanında ufacık bir dükkân. Camında sıra sıra yıllanmış sanduviçler... Nuriye bunları görünce:

— Kâmilciğim, dedi, karnım fena halde acıkmış. Şuradan bir sandviç alsana bana!.

Salamlı sanduviçlerin fiyatı o zaman beş kuruştu. Hemen dört tane aldım. O kurumuş salamlı, bayat ekmekli sandviçleri, denize karşı bir yeyiş yedik, anlatamam!.

Nuriyenin gözleri parladı:

— Ne güzelmiş değil mi? dedi.

— Öyle!. Birer tane daha alayım mı?.

— Hıhı!.

On kuruş daha verdim. Birer sandviç daha yuvarladık. Vapur da geldi. Artık içim rahattı. Biletlerimiz hazırdı. Cebimde de beş kuruşum vardı.

Onu da vapurda bozdurduk. Kupkuru sandviçler, baharlı salamlar içimizi kavurmuştu. Vapurda ikişer bardak da su yuvarladık.

Geç vakit Köprüye çıktığımız zaman cebimde bir tek kuruşum kalmıştı. Nuriyeden ayrıldıktan sonra, bu kuruşu, beni kepaze olmaktan koruyan Tanrıya şükran borcu diye bir fakir kadına verdim ve yine yürüye yürüye evin yolunu tuttum..

• • •

Hikâye burada bitebilir. Fakat ben edebiyattan pek anlamadığım için iki satır daha konuşacağım. Bu kadarını da hoş görün artık!

Eve geldiğim zaman yatak oda-

— *Tutturdu da: "Benim bugün yaş günüm, bana hediye al...„ diye; ben de çarşıya götürüyorum, azıcık şekerci, manav vitrinlerini seyrettireceğim!.*

Gözdeki Mertek

MİZAHÎ-MACERA ve AŞK ROMANI

Yazanlar: VÂ-NÛ ve Nihal Karamağaralı

— 20 —

— Seni burada gördüm... dedi. Eh, gelip evde bulamadım mı aklım kalıyor...

— Kıskanıyor musun, köftehor?.. Ben meydan verir miyim? Ben şimdiki şırfıntılardan mıyım?

— E... Bir de bakarsın baştan çıkarırlar...

— Sen üzülme, hepsinin payını veririm... diyerek, Bacı kalfa, sevgilisinin boynuna kollarını doladı.

Gazanfer kadının ellerini öptü. Fakat sonra aklına gelmiş gibi, birdenbire hiddetle:

— Hepsinin mi?.. Hepsi dediğin kim?.. Anlayalım!

Kadın cilveli:

— İsim söylemem... Elinden kaza şıkar!... Söz temsili!... Bir penşende Vedat Şınarlı, bir penşende kibar hırsız kafalarını tokuşturursun...

— Söz temsili... E?... Vedat Çınarlı sana da mı?...

— Gular'la ben genş değil miyiz?.. Tabii!.

Erkek, müteessir:

— Ah, eski halim olsaydı... dedi.

— Senin eski halin de malûm a...

— Malûm a!... Eski halim olsaydı, alimallah ağzını yırtardım, bacaklarını ayırırdım... Yine nereye gittiler kol kola?

Mama dadı ciddileşiverdi:

— Ser veririm, sır vermem!.. diye haykırdı.

Gazanfer:

— Bari şu kızın bir haddini bildirsek... dedi. Bu ne icatlar?. Yok çalışacakmış, meslekmiş!..

Kadın fena halde hiddetlendi:

— Ule, mürteji!. Medrese kaşkını!.. Şalışmayıp da ne olaşa!.. Evde oturup sökük dikejek değil ya... Hem ben onun anasıyım... Ben karışırım ona... Söküklerini ben dikerim...

— Ağız kalabalığına getirme de doğrusunu söyle: Aralarında?

Mama dadı, münakaşayı kesmek istiyerek aşureyi karıştırmağa koyuldu:

— Arap olayım ki bir şey yok! dedi.

Bu aralık, Masume, sessizce merdiven başında belirmişti. Gazanferi orada görünce parmağını dudağına götürerek "sus,, işareti yaptı; ve sonra elile: "Git, ben seni çağırırım!,, demek istedi. Gazanfer de kaşını, gözünü oynatıyor, vaziyeti kavradığını hissettiriyor.

Mama dadı, sevgilisinin işaretlerini çakıverdi:

— Ule, yine tiki'in mi tuttu?

Masume silindi. Gazanfer:

— Yok canım. Sinekler... Mutbak... Ah şu pis İkbal... Haydi, Anberbû'cuğum!. Ben gideyim.

Fakat Mama dadı bırakmıyor; içini ötedenberi kurcalayan muammanın halli için uğraşıyor! Pencereden giriş vakasından sonra daima olduğu gibi, bu sefer de, ayni sualleri soruyor: Mahut antika meselelerini daha anlatsınmış... Nasıl olmuş da, Ayvaz efendi sırtına, ayak da cebine girmişmiş?... Herkes yutmuş ama, Mama dadı yutmamışmış...

Gazanfer buram buram terliyor; ezberlediği hikâyeyi kimbilir kaçıncı defa olarak tekrarlıyor: Yolda fukara bir kadın görmüşmüş de, kendinden çalınan antikaları kadın yine ona göstererek: "Şunları buldum! alır mısın?,, demişmiş de, o da kadının haline acımış, polise teslim etmemişmiş. Bir kaç kuruş verip ölü pahasına almış...

— Şimdi artık şüphen kalmadı ya, Anberbû?...

Mama dadı kaçamaklı, klâsik cevabını tekrarlıyor:

— Benim mi?

Gazanfer kalktı.

— Gayri ben gideyim... Güleri al, gel! dedi

Ve Mama dadının alnına pederane bir buse kondurdu:

— Seni burada gördüm de içim rahat etti.

— İnşallah benimkisi de...

Kapıyı açtı. Gazanfer çıktıktan sonra, arkasından:

— Bon dodo.. Bon nüi!.. diye seslendi. Mürebbiyeden öğrendim...

Ve kanadın arkasına kol demirini tekrar sürdü. Sonra, bir müddet, durdu. Kafasını sallıyarak:

— Sahtekâr... diye söylendi. İnanmadım ya... Köşe başında önüne pejmürde kadın çıkmış...

Bu defa bir iskemle alarak kazanın başına çöktü: Karıştırıyor, karıştırıyor. Zihni de karmakarışık...

Masume, koşarak merdivenden indi:

— Kolay gelsin, kolay gelsin, kolay gelsin!...

— Senin işin bana zor gelir mi? diye dadı ona muhabbetle baktı. Yine kazan kaynatıyoruz. Dur bakalım, ne olaja?

Masume, tahta masanın üzerine oturdu. Bacaklarını şımarık şımarık sallayarak sigarasını tüttürüyor. Lâkayt bir eda ile:

— Birile mi konuşuyordun?

Diye sordu. Dadı, içini çekti:

— Benimkisi. Gazanfer!... Meraklanıp gelmiş oğlan... Sorma... Süzüldü... Yüreğime dokunuyor...

Masume cevap verdi:

— Benim de yüreğime dokunuyor... Vedadı gördün ya: Yine çekip kapıyı gittiler... Buna hangi kadın "Eyvallah!,, der?

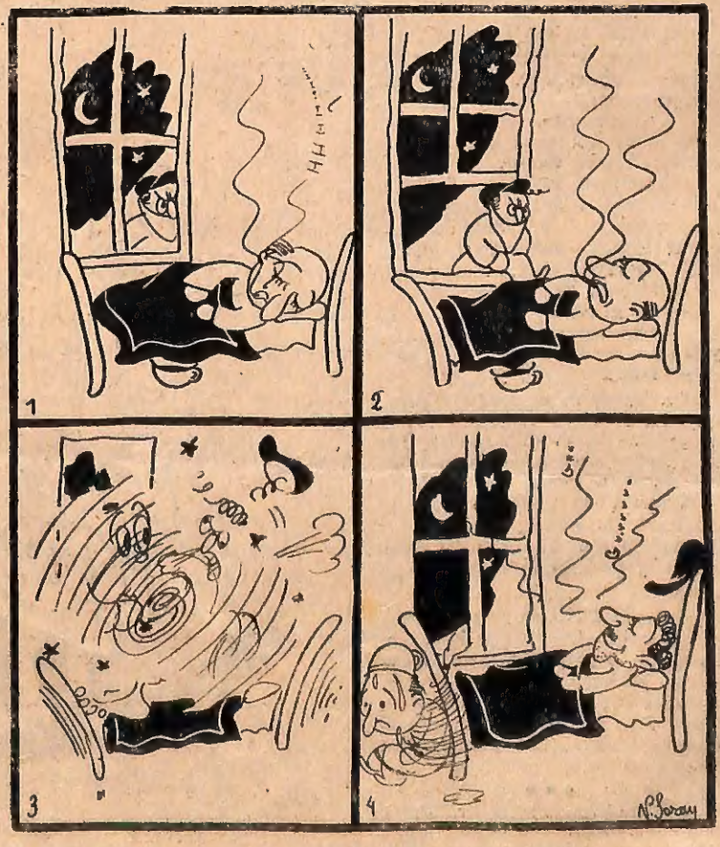

MESKEN BUHRANINDA...

— Ben göz kulak oluyorum: aralarında pek bir şey yok!.. Ule Masume... Sen de tek durmuyorsun! Kapat ağzını!

— Bedbahtlığımdan... Oyalanmasam çıldıracağım!..

Mama dadı, bilgiç bilgiç:

— Bir kadını kötü yapan kojasıdır! dedi.

— Aah, Mama dadıcığım... Senin burada bulunuşun...

— İyi mi karıştırıyorum?.. Ama, sen de galiba bir şeyler karıştırıyorsun!.

Kadın, tıpkı demin Vedatla Gülerin yaptığı gibi, çıkar yolu Mama dadıya dalkavuklukta buldu:

— Senin yanında bulunduğum zaman talihsizliğimi unutuyorum! diye söylendi.

Bacı kalfa haykırdı:

— Baklayı unuttum.

— Şimdi bakla nereden aklına geldi?

— Sen getirdin... Ağzında bir bakla var... Şıkart!. Şıkart!..

Masume, onu işitmemiş gibi davranarak:

— Bil bakayım, robdöşambrımın içinde ne saklıyorum? diye güldü.

— Bildim: Kilit!

— Bilemedin...

— Kürek!.

Avukatın karısı şen bir kahkaha attı:

— Kilit kürek!. Sen hiç de göründüğün gibi değilmişsin!. Pek zeki, pek şirinsin...

Mama dadı ilâve etti:

— Genç... Güzel...

— Tabii... Genç, güzel, akıllı, ferasetli... Ama, yine de robdöşambrımın altında ne sakladığımı bilemedin!.

— Ule, nasıl bilemedim? Kilit kürek olduğumuz işün bana bir şişe ahududu verejeksin... Haydi, ver!..

Masume, şişeyi çıkararak uzattı.. Bacı kalfa, hemen tıpasını muayene etti:

— Bari mağşuş olmasın?.. Mağşuş nedir diye sorma, ser veririm, sır vermem... E, sadede gel: Sen herifi içeri alajaksın, anladım. Ama, ben ne yapajağım?.

— Aman Mama dadıcığım! Benim sevgilim öyle bir korkak, öyle bir korkok ki...

— Benimkisi de...

— Eskiden bir kahramanlık iddiasındaydı... Bir iddia, bir iddia...

— Benimkisi de...

— Şimdi gölgesinden kuşkulanıyor, korktuğunu da itiraf ediyor.

— Benimkisi de... Ule, ne oldu bizim erkeklere be?..

— Hiç bir tehlikeyle karşılaşmamalı imiş... Seninkisinden öğrendim ya!. Ona da: "Seni merdivenle pencereden alayım!,, dedim. Oralı olmuyor.,. İstemiyor... Nasıl içeri alayım? Zira, biliyorsun;

sözde kibar hırsız bu evin içinde dolaşıyormuş diye, kapıların ve alt kat pencerelerin hepsini demirlediler; sicimle bağlayıp mühürlediler. Yalnız bu kapıyı sen buradasın diye açık bıraktılar. Sade bu kullanılıyor. Onun için...

Mama dadı cevap verdi:

— Onun işün şu kapıdan alıverejeksin. Aramızda kalır. Kimse de görmez.

— Ben de öyle dedim, Mama dadıcığım ama, söyledim ya, sevgilim senin bildiğin gibilerden değil... Senden bile korkuyor. "Canım! Bacı kalfa, kimseye bir şey söylemez, ağzından bir şey kaçırmaz!„ dedim.

Mama dadı, hazin hazin başını salladı:

— Ben mi?.. Ben mi?.. Sana bir şey söyliyeyim, Masumejiğim! İşte bunda şok eziyet şekiyorum: Sır küpü oldum, sızdırmayım diye... Benim neme lâzım?.. Gözlerim görmesin, kulaklarım işitmesin... İyisi mi şu kilere...

Genç kadın gülümsedi:

— İstersen burada dur, bak... Sarılıp sarmalanıp girecek...

Dadı, aşureyi hızlı hızlı bir kaç kere çevirdikten sonra kilere geçti. Masume, bahçe kapısının kol demirini kaldırdı. Bir ıslık çaldı ve bekledi.

Belinden yukarı kısmı Masumenin biraz evvel pencereden attığı siyah örtülere bürünmüş olarak Gazanfer belirdi. Kalbin onun koluna girdi. Süratle mutbaktan geçtiler.

Mama dadı, kilerin aralığından kafasını uzatarak arkaları sıra baktı:

— Altı kaval, üstü Şişhane!... diye söylendi. Ule, ben bunları tanıdım... Ule, ben bunu tanıdım.

Masume, dehşetle:

— Deme, Mama dadı!

— Fotoğrafı bu be...

Onlar, yukarı kata çıktıkları sırada, bacı kalfa, bir an, müteredditt:

— Ayaklarını da gözüm ısırdı. dedi. Ama, ayak ayağa benzer.

Ve bu mevzu üzerinde fazla durmıyarak bir şarkı tutturdu; tekrar aşurenin başına geçti:

— Off! Alnım kaşınıyor. Ama, arkadaş hatırı... Varsın o da benim gibi eğlensin! O da genş, güzel...

İki sevdazede sofaya gelmişlerdi ki, Cûdi odasından fırladı. Gazanfere dehşetle baktıktan sonra teker meker yuvarlanırcasına merdivenlerden indi:

— Destur! Destur! Destur!.. Evet beni ikna ettiler; hakiktte ne cin var, ne hortlak... Fakat neyliyeyim ki gözüme görünüyor. Siyahlara bürünmüş, gidiyordu: Başsız, kara bir hortlak!

Mama dadı, hâlâ dehşet içinde olan ve merdivenden gözünü ayırmayan Cûdiye seslendi:

— Hey! Buraya dön!.. Kara hortlağın biri de burada!

Enişte bey bir an irkildi. Fakat Mama dadıyı görünce:

— Artık senden korkmuyorum. dedi ve bir iskemle alarak kadının yanına oturdu.

— Deli sarhoştan korkar... Kork bakayım! Bir babalarım tutarsa! Kazanı görüyorsun ya: Kaynatıyoruz!.

— Büyü mü yapıyorsun, sihir mi?..

Mama dadı, Gazanferle Masumenin kaybolduğu istikameti göstererek:

— Ne sihirdir, ne keramet!... El sabukluğu marifet! diye cevap verdi. İkisini yukarı sıpırttım. Nuhun gemisinde ne varsa bu kazana indirdim. Senin aklını bir güvercin gibi uşurturum. Sen de yok a!. Kösenin sakalını bitiririm. Bitmez a...

Cûdi tesbihini şakırdatarak:

— Gel benden saklama... Gel bana ayan et... Çünkü senin en olmıyacak şeyleri olur ettiğini gözlerimle gördüm.

— Arkası var —

Şayed siz de bu cazip güzellik reçetesini kullanırsanız, siz de bu iltifata nail olabilirsiniz. Çünkü bu reçete en sert ve çirkin bir cildi kadife gibi yumuşatıp beyazlatır, saf ve taze cazibe ile süsler. Tokalon kreminde mevcut kıymetli cevherler siyah noktaları eritir, acık mesameleri sıklaştırır, ve cilde bir gül yaprağı yumuşaklığı verir ve şayanı peristiş bir ten temin eder. Tokalon kremi her yerde satılır.

Grip - Baş - Diş ve Romatizma Ağrılarına Karşı

GRİPİN

Fuji-Yama

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Sedat Simavi'nin Yazdığı bu Roman İstanbulda başlayıp Tokyoda Nihayet bulan temiz bir Aşkın Hikâyesidir.

EV ilâçları

Doktor Nuri Ergene tarafından yazılan bu eserde şifa veren nebatları birer birer resimlerile beraber tanıyacak ve hangi hastalıklara yaradıklarını öğreneceksiniz. Bu kitap, her evde bulunması lâzım olan bir eserdir.

YEDİGÜN NEŞRİYATI — 125 kuruş

% 6 Faizli

DEVLET KALKINMA

İstikrazı Tahvilleri
satışa çıkarıldı

BANKAMIZ

bütün talebleri karşılar.

Yapı ve Kredi Bankası

Bu tahvillerin faizini

% 7 - ye

çıkarmak elinizdedir.
eğer

onları vadeli olarak Bankamıza yatırırsanız.

(Ayrıca muhafaza ve kupon tahsil ücreti de alınmaz.)

Yapı ve Kredi Bankası

Cep DOKTORU

Alfabe sırasile bütün hastalıkların ansiklopedisidir. Bütün hastalıkların tarifi ve tedavi çarelerini bu eserde bulacaksınız.

Fiyatı 200 Kuruştur

Karikatür

— Şöyle bir araba alabilseydik ne iyi olurdu!..
— İnşallah kocacığım!..

Sahibi: SEDAT S. Yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN ÖZTİN Basıldığı yer: Yedigün Matbaası